

Sygn. akt II CSK 66/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa P. Spółki

jawnej z siedzibą w R.

przeciwko S. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej
z siedzibą w J. obecnie S. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka
komandytowa z siedzibą w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 października 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) orzekając na skutek apelacji pozwanej S. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w J. obecnie S. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w C.) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 listopada 2016 roku w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki P. Spółki jawnej z siedzibą w R. kwotę 41.353,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych szczegółowo w treści orzeczenia tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie gwarancji w zakresie usunięcia wad wynikających z wadliwego montażu stolarki drzwiowej w obiekcie hotelowym powódki.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódkę.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona. Zdaniem skarżącej Sąd Apelacyjny błędnie przyjął, że sposób usunięcia wady rzeczy w ramach gwarancji jest uzależniony od charakteru tej wady (jej istotności), podczas gdy zgodnie z art. 577 § 1 i 3 k.c. wybór metody usunięcia wady uzależniony jest wyłącznie od jej skuteczności w pełnym przywróceniu stanu zapewniającego możliwość dalszego niezakłóconego korzystania z rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem. W rozpoznawanym przypadku wad stolarki drzwiowej nie można skutecznie usunąć przez naprawę metodą woskowania lecz przez jej wymianę na nową i wolną od wad, co powinno przekładać się na wyższe odszkodowanie za nienależyte wykonanie gwarancji. Powódka zakwestionowała również prawidłowość dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny zebranego materiału dowodowego, w tym wniosków płynących z opinii biegłego P. W., wskazując, że wobec rozbieżnych stanowisk biegłych P. W. i G. M. odnośnie do skutecznej metody usunięcia wad, Sąd Apelacyjny bezzasadnie oddalił jej wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii trzeciego biegłego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o jej odrzucenie lub odmowę przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, nie publ. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ.).

Wbrew stanowisku skarżącej z motywów zaskarżonego orzeczenia nie wynika aby obrany przez Sąd Apelacyjny wybór metody usunięcia istniejących wad przez naprawę zamiast wymiany rzeczy na wolną od wad był sprzeczny z orzecznictwem Sądu Najwyższego, które dopuszcza możliwość naprawy rzeczy w ramach gwarancji, jeżeli usunięcie wady przez naprawę zapewnia

pełną sprawność eksploatacyjną rzeczy (por. m.in. uchwała Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1988 r., III CZP 48/88, OSNC 1989 nr 3 poz. 36 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1998 r., II CKN 744/97, nie publ., z dnia 13 października 1998 r., I CKN 857/97, nie publ., z dnia 20 czerwca 1989 r., II CR 225/89, nie publ., z dnia 25 października 2000 r., IV CKN 133/00, nie publ., z dnia 7 marca 2001 r., II CKN 934/99, nie publ., i z dnia 7 stycznia 2009 r., II CSK 399/08, nie publ.).

Istota zarzutów z którymi skarżąca wiąże oczywistą zasadność skargi sprowadza się do kontestowania opinii biegłego P. W., zaaprobowanej przez Sąd Apelacyjny, w świetle której skuteczną metodą usunięcia wad stolarki drzwiowej jest jej naprawa przez woskowanie. Skarżąca pominęła, że o oczywistej zasadności skargi nie może przekonywać błędna ocena przez Sąd *meriti* dowodu z opinii biegłych, są to bowiem kwestie usuwające się spod kontroli Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zasady tej powódka nie respektuje podnosząc w podstawach skargi zarzuty odnoszące się wprost do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Nie można również podzielić stanowiska skarżącej, że o oczywistej zasadności skargi świadczy oddalenie przez Sąd Apelacyjny jej wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii trzeciego biegłego. Nie jest bowiem uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono również, że uznanie przez Sąd opinii jednego biegłego za wiarygodną, a zdyskwalifikowanie opinii drugiego biegłego, poparte uzasadnieniem tego stanowiska, zwalnia sąd od obowiązku wzywania jeszcze innego biegłego (por. m.in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1952 r., ŁC 207/52, NP. 1953, nr 5, str. 80 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1972 r., II CR 222/72, OSPiKA 1973, z. 5, poz. 93, i z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 683/74, OSPiKA 1975, z. 5, poz. 108).

W konsekwencji analiza wniosku, na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, w konfrontacji z wypracowanymi w orzecznictwie

Sądu Najwyższego zasadami realizacji uprawnień przysługujących z gwarancji i czynienia ustaleń wymagających przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych nie prowadzi do oceny, że stanowi ono konsekwencję jaskrawych błędów w podejmowanych działaniach procesowych czy wykładni prawa.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265).